

— Туй ли? То е картинка. Изобразява войникъ отъ Испания. Преди три дни той билъ фотографиранъ отъ единъ англичанинъ. Снимката изпратили въ работилницата, кждето я изобразяватъ върху цинкова плочка. Така приготвена цинковата плочка донесли въ печатницата и тукъ я напечатватъ върху вестника. Отъ металъ сж направени и буквитъ, които ти виждашъ сега въ видъ на черни знакове. Съ тѣхъ сж напечатани и книгитъ, и буквара на Иванча, и този вестникъ.

— Охъ, ти сигурно си много злочестъ, — рече гадинката.

— Не, азъ съмъ много щастливъ. Защото азъ принасямъ полза на людетъ отъ всички страни въ свѣта. Най-напредъ отъ менъ научватъ какво става въ прериитъ на Америка, въ горешитъ пѣсъци на Сахара, въ хлѣбнитъ полета на Тракия, въ жълтитъ води на Гангъ, въ джунглитъ или всрѣдъ жителитъ на Танганайка и Хавайскитъ острови. Азъ съмъ първата утринна гостенка въ всѣки домъ. Безъ мене нито Царя може, нито пждаря. Но трѣбва да ти кажа, че азъ съмъ нищо, безъ ония пѣргави люде, които пишатъ веститъ. Това сж вестникаритъ.

Тѣ припкатъ и бдятъ денонощно за вестника. Събиратъ новини, както пчелата събира медъ, за да нахранятъ любопитството на людетъ.

Написаното отъ вестникаритъ отива въ печатницата, кждето работницитъ четатъ писаното и го нареждатъ съ букви.

— Ами сега какво ще правишъ — измачканъ и непотрѣбенъ върху копривата? — попита Свѣтулката.

— Сега моята задача е свършена. Мои побратими, чисти и здрави бройки отъ вестника, ще ги проводятъ въ хранилищата за книги, кждето ще бждатъ запазени за да се четатъ и подиръ 100 години, а азъ ще отида пакъ въ фабриката, за да излѣза наново чиста и бѣла хартия за новъ вестникъ...

Свѣтулката се унесе въ сънъ. Когато се пробуди, вестникътъ липсваше. Единъ вехтошаръ мина отъ тамъ, съзрѣ го и го пхна въ човала, кждето имаше още много други стари вестници и се опжти къмъ фабриката. Тамъ той ги продаде на килограмъ и съ полученитъ пари купи една топла питка за невръснитъ си рожби.

Атанасъ Душковъ